

Renate

DORRESTEIN

‘Wij waren vroeger veel lelijker,’ verzuchtte een vriendin. Ik kon alleen maar knikken

SCHAPEN Er worden in mijn omgeving momenteel verbazend veel kinderen geboren. Welkom op aarde, baby’s! Als ik naar de hummels kijk, denk ik onwillekeurig wat ik ook altijd denk bij de aanblik van een weide vol lammetjes: hoe kan er uit zoiets grappigs als een lam later zoiets sufs en nors als een schááp groeien? Bij mensen is het nog veel erger, vind ik. Maar het blijft een wonder, nieuw leven.

De jonge moeders zitten tussen lam en schaap in. Ze zijn niet fonkelnieuw meer, maar ze kunnen er beslist nog mee door. En wat lijken ze toch allemaal op elkaar. Zet tien vrouwen van rond de 30 op een rij, en je moet gewoon moeite doen om ze uit elkaar te houden. Bij tien vrouwen van 20 trouwens ook. Zelfs voor meisjes van 9 gaat het al op. Ze zijn bijna niet van elkaar te onderscheiden. Loop door de stad en zie: negentig procent van de vrouwelijke wezens heeft dezelfde knotjes en paardenstaarten, hetzelfde hagelwitte, kaarsrechte gebit, dezelfde stralende huid, en ’s zomers dezelfde glanzende, smetteloze benen.

“Wij waren vroeger veel lelijker,” verzuchtte een vriendin met wie ik laatst, op zoek naar een nieuwe jas, door een drukke winkelstraat wandelde. Ik kon alleen maar knikken. Neem nou vet haar en pukkels, de demonen uit onze jeugd:

ze lijken verdwenen. Zouden die door decennialang gebruik van uitgekende verzorgingsproducten van de aardbodem zijn gevaagd? En dan die heerlijk zelfbewuste houding van nu, terwijl wij op die leeftijd onzekere schichten waren. “Maar we waren wel een stuk verschillender,” zei ik, om ons beiden op te beuren.

Thuis pakten we er onze oude klassenfoto’s bij. We deden meteen een opzienbarende sociologische ontdekking: vrijwel niemand bij ons op school was blond. Kom daar nu maar eens om. En wat leken we inderdaad weinig op elkaar. Er was enorm veel variatie in mollig, smal, klein, groot, appel- en peervormig. Ook droegen we onderling totaal verschillende kleren, in plaats van de uniforme dracht van jonge mensen van nu. Bestond er geen groepsdruk in onze tijd, of heerste er gewoon een minder eenduidend en minder dwingend schoonheidsideaal?

Je vraagt je af of de kinderen van de huidige generatie ook weer een slag mooier en eenvoudiger zullen worden dan de vorige, enzovoort, net zo lang totdat de afwijkende of lelijke medemens vanzelf is uitgestorven. In de bolle toeten van de pasgeborenen in mijn omgeving speur ik naar voortekenen. Maar het zijn nog maar lammetjes, en dat zegt, zoals we weten, niets over hun toekomstige verschijningsvorm.

BEELD: Hollandse Hoogte/Chantal Ariëns

Renate Dorrestein (1954) schrijft al zolang we ons heugen en heeft daarmee van alles gewonnen, bijna gewonnen en overwonnen.

In Zin schrijft ze over het leven: de binnenkant en de buitenkant